

Geliefde Osho,

Wat betekent het om te geven en wat betekent het om te ontvangen? Ik begrijp nu dat ik nog maar net begin een glimp hiervan op te vangen. Ontvankelijkheid voelt als sterven voor mij, en automatisch slaat alles van binnen alarm! Help! Het bestaan lijkt zo reusachtig.

Prem Dhiresha, ik kan begrijpen wat je verontrust. Het verontrust bijna iedereen. Het is goed dat je het herkent hebt, omdat het nu mogelijk is de situatie te veranderen. Ongelukkig zijn degenen die met hetzelfde probleem zitten, maar zich daarvan niet bewust zijn. Hun onbewustheid maakt het onmogelijk om te transformeren.

Je hebt de moed gevonden jezelf bloot te geven. Ik ben er enorm blij om. Ik wil dat al mijn mensen moedig genoeg zijn om zichzelf bloot te geven, hoe lelijk het ook lijkt.

Er is je bijgebracht dat je het lelijke steeds moet verbergen en dat je wat het mooie betreft steeds moet doen-alsof. Dat schept een schizofrene situatie: je toont jezelf voortdurend in wat je niet bent en je onderdrukt in jezelf voortdurend wat je wel bent. Je leven wordt een onafgebroken burgeroorlog. Je vecht met jezelf, en elk gevecht met jezelf zal je vernietigen. Niemand kan winnen.

Als mijn rechter- en mijn linkerhand beginnen te vechten, denk je dan dat er één hand kan winnen? Ik kan het soms voor elkaar krijgen dat de rechterhand zich goed voelt, als winnaar, en zo nu en dan de situatie omdraaien om de linkerhand zich winnaar te laten voelen. Maar geen van beide kan echt de winnaar zijn, omdat ze alle twee mijn handen zijn.

Bijna elk mens leeft met een gespleten persoonlijkheid. En het opmerkelijkste feit is dat hij zichzelf identificeert met het onechte deel en dat hij zijn werkelijkheid ontkent. Als het er zo mee gesteld is, kun je er niet op hopen dat je volwassen wordt als spiritueel wezen.

Wat Dhiresha zegt is geweldig belangrijk om te begrijpen. Ze vraagt: 'Wat betekent het om te geven?' Hebben jullie je ooit afgevraagd wat het betekent om te geven? Jullie denken dat je al zoveel geeft aan je kinderen, aan je vrouw, aan je vriendin, aan de samenleving, aan de Rotary Club, aan de Lions Club... je geeft zoveel. Maar in feite weet je niet wat het is om te geven.

Als je niet jezelf geeft, is er geen sprake van geven. Je kunt geld geven, maar jij bent niet het geld. Als je niet jezelf geeft, dat betekent: als je niet je liefde geeft, weet je niet wat geven is.

'... En wat betekent het te ontvangen?' Bijna iedereen denkt dat hij weet wat het is om te ontvangen. Maar Dhiresha heeft gelijk met zich af te vragen en van zichzelf te laten zien dat ze niet weet wat het is om te ontvangen. Net zoals je, als je geen liefde geeft, niet weet wat het is om te geven, geldt dat net zo goed voor ontvangen: als je niet in staat bent om liefde te ontvangen, weet je niet wat het is om te ontvangen. Je wilt graag dat men van je houdt, maar je hebt er niet over nagedacht: ben je in staat om liefde te ontvangen? Er zijn zo veel obstakels die je verhinderen om ze te ontvangen.

Het eerste is: je hebt geen enkel zelfrespect. Dus wanneer liefde op je afkomt, voel je jezelf niet goed genoeg om ze te ontvangen. Maar je denken is zo'n janboel dat je zelfs dit eenvoudige feit niet kunt zien: als je nooit jezelf hebt aanvaard zoals je bent, nooit jezelf hebt liefgehad... hoe denk je het dan klaar te spelen om de liefde van iemand anders te accepteren?

Je weet dat je het niet waard bent, maar je wilt dat stomme idee dat je met de paplepel is ingegoten, dat je het niet waard bent, niet accepteren en herkennen. Dus wat doe je dan? Je weigert eenvoudig liefde. En om liefde te weigeren heb je excuses nodig.

Het eerste en opvallendste excuus is dat 'het geen liefde is – daarom kan ik het niet accepteren'. Je kunt niet geloven dat iemand van je kan houden. Als jij jezelf niet kunt liefhebben, als jij jezelf nooit gezien hebt, je schoonheid en je gratie en je grootsheid, hoe kun je het dan geloven als iemand zegt: 'Je bent prachtig. Ik kan in je ogen een diepte zien, onpeilbaar, van een geweldige gratie. Ik kan in je hart een ritme zien, gelijkgestemd met het universum.'

Je kunt dit allemaal niet geloven, het is te veel. Je bent gewend om veroordeeld te worden, je bent gewend om gestraft te worden, je bent gewend om afgewezen te worden, je bent gewend om niet geaccepteerd te worden zoals je bent – daar kun je heel makkelijk mee uit de voeten.

Liefde zal een geweldig schokeffect op je hebben, omdat je door een diepe transformatie zult moeten gaan voor je ze kunt ontvangen. Eerst moet je jezelf zonder enig schuldgevoel accepteren. Je bent geen zondaar, zoals de Christenen en andere religies je steeds maar voorhouden.

Je doorziet de stompzinnigheid van dit alles niet. Eén of andere kerel in een ver verleden, ene Adam, was

ongehoorzaam tegen God, wat niet zo'n geweldige zonde is. Eigenlijk handelde hij correct door hem niet te gehoorzamen. Als er iemand een zonde heeft begaan was God het wel, door zijn eigen zoon, zijn eigen dochter, te verbieden de vruchten van het eeuwige leven te eten. Wat voor een vader is dat? Wat voor een liefde?

Als het liefde was geweest, had God tegen Adam en Eva gezegd: 'Voor je iets anders eet, denk eerst aan deze twee bomen. Eet zoveel je maar lust van de boom van wijsheid en van de boom van eeuwig leven, zodat je ook in dezelfde ruimte van onsterfelijkheid kunt zijn als waarin ik ben.'

Dat zou voor iedereen die liefheeft, iets vanzelfsprekends zijn. Maar als God aan Adam wijsheid ontzegt, betekent het dat hij hem onwetend wil houden. Misschien is hij jaloers, bang, ongerust dat als Adam wijs zal worden, hij aan hem gelijk zal zijn.

Deze God, die Adam en Eva dit heeft verboden, moet erg jaloers geweest zijn, heel lelijk, onmenselijk, niet-liefhebbend. En als al deze dingen geen zonde zijn, wat noem je dan wel zonde? Maar religies, Joden en Christenen en Mohammedanen, hebben je geleerd dat je nog steeds de zonde meedraagt die Adam heeft begaan. Er is een grens aan het zover uitrekken van leugens. Zelfs als Adam een zonde heeft begaan, dan kun jij daar toch niet meer mee zitten. Je bent volgens deze religies door God geschapen en je zou dan geen goddelijkheid met je meedragen maar wel de ongehoorzaamheid van Adam en Eva!

Dit is de westerse manier om je te veroordelen – je bent een zondaar. De oosterse manier komt tot dezelfde conclusies, maar vanuit andere veronderstellingen. Daar zegt men dat iedereen beladen is met immense zonden en slechte daden, begaan in miljoenen vorige levens. In feite is de last van een christen of een jood of een mohammedaan veel kleiner. Die draagt alleen de zonde mee die Adam en Eva hebben begaan. En die moet gaandeweg erg verwaterd zijn... eeuw na eeuw. Je bent geen directe erfgenaam van de zonden van Adam en Eva. Die erfenis is door vele miljoenen handen gegaan; ondertussen moet de hoeveelheid bijna homeopathisch zijn geworden.

Maar het oosterse concept is zelfs nog gevaarlijker. Je draagt niet de zonde van iemand anders... In de eerste plaats kun je niet iemand anders z'n zonde dragen. Je vader begaat een misdaad – jij kunt niet naar de gevangenis gestuurd worden. Zelfs je gewone gezonde menselijk verstand zal je zeggen dat als de vader de zonde of de misdaad heeft begaan, hij degene is die moet boeten. De zoon of de kleinzoon kan niet naar de gevangenis worden gestuurd omdat de grootvader een moord heeft begaan.

Maar het oosterse concept is veel gevaarlijker en giftiger: het is je eigen zonde die je meedraagt, niet die van Adam of Eva. En het is geen klein beetje! Ze is met elk leven gegroeid! En je hebt miljoenen levens geleefd vóór dit leven en elk leven heb je zoveel zonden begaan. Ze drukken allemaal op je borst. De last is zo groot als de Himalaya, je wordt er onder verpletterd.

Dit is een vreemde strategie die ertoe leidt dat je waardigheid vernietigd wordt en die je kleineert tot een minder dan menselijk wezen. Hoe kun je jezelf liefhebben? Je kunt haten, maar je kunt niet liefhebben. Hoe kun je denken dat iemand jou zou kunnen liefhebben? Het is beter om die liefde af te wijzen, omdat vroeg of laat degene die je zijn liefde aanbiedt, jouw werkelijkheid – die afschuwelijk is – zal ontdekken: één grote zondelast. En dan zal die persoon je afwijzen. Om afwijzing te voorkomen is het beter om liefde te vermijden. Om die reden accepteren mensen geen liefde.

Ze verlangen ernaar, hunkeren ernaar. Maar als het moment er is en iemand staat klaar om je met liefdeblijken te overstelpen, dan deins je terug. Je terugdeinzen komt uit de diepte van je psyche. Je bent bang: dit is prachtig, maar hoe lang zal het duren? Vroeg of laat zal mijn werkelijkheid aan het daglicht komen. Het is beter vanaf het allereerste begin op mijn hoede te zijn.

Liefde betekent intimiteit, liefde betekent twee mensen die dichterbij elkaar komen, liefde betekent twee lichamen en maar één ziel. Je bent bang: je ziel? De ziel van een zondaar, belast met de kwade daden van miljoenen levens...? Nee, het is beter om die te verbergen, het is beter om niet in een positie te komen waarin degene die jou wilde liefhebben je afwijst. Het is de angst voor afwijzing die je niet toestaat liefde te ontvangen.

Je kunt geen liefde geven omdat niemand je ooit verteld heeft dat je geboren bent als een liefdevol wezen. Ze hebben je verteld: 'Je bent in zonde geboren!' Je kunt niet liefhebben en je kunt ook geen liefde ontvangen. Dit heeft alle mogelijkheden voor je groei geminimaliseerd.

Dhiresha zegt: 'Ik begrijp nu dat ik nog maar net begin een glimp ervan op te vangen.'

Je bent fortuinlijk, omdat er miljoenen mensen in de wereld zijn die volledig blind zijn geworden voor hun eigen conditioneringen, de afschuwelijke lasten die de oudere generatie op ze heeft geladen. Het doet zo'n pijn dat het beter is het maar allemaal te vergeten. Maar door het te vergeten kun je het niet uitwissen.

Als je een kankergezwel vergeet kun je het niet laten opereren. Door het niet te herkennen, het in het duister te laten, neem je het grootst mogelijke onnodige risico tegenover jezelf. Het zal verder groeien. Het heeft duisternis

nodig; het heeft nodig dat jij er niets van weet. Het zal zich vroeg of laat over je hele wezen uitbreiden. En niemand anders dan jij zal daar verantwoordelijk voor zijn.

Dus, Dhiresha, als je merkt dat je glimpen opvangt, dan gaan er een paar ramen in je open. 'Ontvankelijkheid voelt als sterven voor mij'. Heb je er ooit over nagedacht? Ontvankelijkheid voelt als sterven voor jou – dat is waar. Ontvankelijkheid voelt als sterven omdat ontvankelijkheid hetzelfde lijkt te zijn als vernedering. Iets ontvangen, in het bijzonder van liefde, betekent dat je een bedelaar bent. Niemand wil aan de kant van ontvangen staan omdat het je lager plaatst dan de gever.

'Ontvankelijkheid voelt als sterven voor mij en automatisch slaat alles van binnen alarm'. Dit alarm is je ingeprint door de samenleving die jij altijd hebt gerespecteerd, door dezelfde mensen van wie je hebt gedacht dat ze het beste met je voor hadden. En ik zeg niet dat ze je opzettelijk proberen kwaad te doen. Ze zijn door anderen beschadigd en ze geven eenvoudig door wat zij ontvangen hebben van hun ouders, van hun leraren, van de oudere generatie.

Elke generatie geeft steeds zijn ziektes door aan de nieuwe generatie en natuurlijk krijgt de nieuwe generatie een steeds zwaardere last te dragen. Je bent de erfgenaam van alle bijgelovige, onderdrukkende denkbeelden uit de hele geschiedenis. Wat alarm slaat is niet iets van jou, Dhiresha. Het is je conditionering die alarm slaat.

En je laatste zin is alleen maar een poging om er een vergoelijking voor te vinden. Dat is ook één van de grote gevaren waarop iedereen attent moet zijn. Vergoelijk niet. Ga naar de wortel van elk probleem.

Maar zoek geen verontschuldigen, want als je verontschuldigen zoekt kun je de wortels niet verwijderen.

De laatste opmerking van Dhiresha is een vergoelijking. Misschien is ze niet in staat geweest te zien wat erin besloten ligt. Ze zegt: 'Help! Het bestaan lijkt zo reusachtig.'

Nu denkt ze dat ze bang is om te ontvangen omdat het bestaan zo reusachtig is, dat ze bang is om te geven omdat het bestaan zo reusachtig is. Wat voor zin heeft het om je beetje liefde, net zoveel als een dauwdruppel, aan de oceaan te geven? De oceaan zal er nooit iets van weten; dus heeft het geen zin om te geven en heeft het ook geen zin om te ontvangen. Omdat de oceaan zo groot is zul je erin verdrinken. Dus lijkt het op doodgaan. Maar dit is je vergoelijking.

Je weet niets over het bestaan, je weet niets over jezelf – wat voor jou het dichtstbijzijnde punt van het bestaan is. Als je niet je eigen wezen als vertrekpunt neemt, zul je het bestaan nooit kennen. Dat is het startpunt en alles moet vanaf het eerste begin beginnen.

Door jezelf te kennen, zul je jouw bestaan kennen. Maar de smaak en geur van jouw bestaan zullen je de moed geven om een beetje dieper in het bestaan van anderen te gaan. Als je eigen bestaan je zo gelukkig heeft gemaakt... het is een natuurlijk verlangen om in de andere mysteries om je heen binnen te gaan: de mysteries van de mens, de mysteries van de dieren, de mysteries van de sterren.

En als je eenmaal jouw bestaan hebt leren kennen, ben je niet langer bang voor de dood. De dood is een verzinsel. Hij vindt niet plaats, het lijkt alleen maar zo... Het lijkt zo vanaf de buitenkant. Heb je ooit je eigen dood gezien? Je hebt altijd iemand anders zien sterven. Maar heb je jezelf zien sterven? Dat heeft niemand, anders zou zelfs dit minimum aan leven onmogelijk worden. Je ziet elke dag dat iemand sterft, maar het is altijd iemand anders, jij bent het nooit.

De dichter die schreef: 'Vraag nooit voor wie de klok luidt, hij luidt voor u,' heeft een dieper inzicht dan jij. Hij moet een christen geweest zijn, want als er in een christelijk dorp iemand sterft luidt de kerkklok om het iedereen te laten weten – de mensen die naar hun akkers zijn gegaan, naar hun boomgaarden, de mensen die ergens naar hun werk zijn gegaan. De kerkklok herinnert ze eraan: er is iemand gestorven. Dus ze dienen allemaal terug te komen om de laatste eer te bewijzen.

Maar de dichter heeft een geweldig inzicht als hij zegt: 'Vraag nooit voor wie de klok luidt; hij luidt voor u.'

Maar in je werkelijke leven luidt hij nooit 'voor u'. Op een dag zal hij luiden, maar dan zul jij er niet meer zijn om het te horen. Je denkt nooit over jezelf als iemand die op de drempel van de dood staat – en iedereen staat op de drempel. Je ziet altijd iemand anders sterven – dus de ervaring is objectief, niet subjectief.

De ander sterft niet werkelijk, hij verandert alleen maar van huis. Zijn levenskracht vindt een nieuwe vorm, op een nieuw plan. Alleen het lichaam blijft achter zonder levensenergie – maar het lichaam heeft die nooit bezeten.

Je kunt het vergelijken met een donker huis waarin een lantaarn wordt aangestoken die het hele huis verlicht. Zelfs van buiten kun je het licht door de ramen zien, door de deuren, maar het huis bezit het licht niet als een wezenlijk deel van zichzelf. Op het moment dat de lantaarn uitgaat, verkeert het huis in duisternis. In feite is het altijd in duister geweest, het was de lantaarn die het licht gaf.

Je lichaam is al dood. Wat je de indruk geeft dat het levend is, is je levenskracht, je wezen, dat wat door het lichaam heen straalt, wat het lichaam vult met levendigheid. Het enige dat je kunt constateren als mensen sterven, is dat er iets verdwenen is. Je weet niet waar het gebleven is – of het ergens naar toe is gegaan of eenvoudigweg

heeft opgehouden te bestaan. Zo is vanaf de buitenkant het verzinsel van de dood geschapen. Zij die zichzelf hebben leren kennen, weten zonder enige twijfel dat ze eeuwige wezens zijn. Ze zijn vele keren gestorven, toch zijn ze levend.

Dood en geboorte zijn slechts korte episoden in de grote pelgrimsreis van de ziel. Je angst voor de dood zal onmiddellijk verdwijnen op het moment dat je in contact komt met jezelf. En dat opent een totaal nieuw firmament om te verkennen. Wanneer je eenmaal weet dat er geen dood is, verdwijnt alle angst. De angst voor het onbekende, de angst voor de duisternis... welke vorm de angst ook aanneemt, alle angst verdwijnt. Voor het eerst begin je een echte avonturier te worden. Je dringt in de verschillende mysteries binnen die je omgeven.

Het bestaan wordt voor de eerste keer je thuis.

Er is niets om bang voor te zijn: het is je moeder; je bent er deel van. Het kan je niet laten verdrinken, het kan je niet vernietigen. Hoe beter je het kent, hoe meer je je gevoed zult voelen; hoe meer je het kent, hoe meer je je gezegend zult voelen; hoe meer je het kent, hoe meer je zult bestaan. Dan kun je liefde geven omdat je die hebt. En dan kun je liefde ontvangen omdat er geen sprake is van afwijzing.

Prem Dhiresha, je vraag zal een hulp zijn voor al mijn mensen. Ik dank je voor je vraag en voor je moed om jezelf bloot te geven. Deze moed heeft iedereen nodig, omdat je zonder deze moed niet kunt hopen op enige mogelijkheid tot transformatie – binnengaan in een nieuwe wereld, binnengaan in een nieuw bewustzijn, binnengaan in je authentieke wezen, dat de deur is naar de uiteindelijke werkelijkheid en naar de uiteindelijke zegening.

Oké, Maneesha?

Ja, Osho.